

د طبي اخلاقو بنسټونه

تېره پېړۍ چې په انساني تاريخ کې د ودې او پرمختګ تر ټولو چټکه پېړۍ ګڼل کېږي، د طب او درملنې په ډګر کې هم د اېښنده پرمختګونو شاهد و. د دې پېړۍ په اوږدو کې د انساني ژوند اوږدوالي په منځنۍ توګه په سلو کې ۶۴ ډېر شوی دی. د ژوند، خوراک، اوسېدنې او استوګنې معيار، د طبي مېندنو له برکته تر ټولو لوړې کچې ته رسېدلی دی. د پېښلین، انسولين او نورو درمليزو توکو پېژندنه او په سوداګريزو کچو د دې توکو جوړونه د ډېرو ځورونکو ناروغيو ماته کړې ده. د ډله ايز واکسين او نورو معافيتي کړوړو چټک پرمختګ د ګوزن، شري، چيچک او ريبلا په څېر وژونکي او معيوبونکي انتاني ناروغۍ يا د ځمکې له سره ورکې کړي دي او يا يې د ورکولو په حال کې دي.

د تشخيصي طب بېسارې ودې د سلګونو ناروغيو وختي پېژندنه او درملنه شونې کړې ده. د غرنو څپو Ultra Sound ، X-ray، او مقناطیسي انځورنې (Magnetic Resonance Tomography (MRI طبي کارونې د چنګاښي ناروغيو درملنه کې د ډاکټرانو کار ډېر اسانه کړی دی. د طبي سازو سامان ودې د جراحی طب په ډګر کې داسې عمليات اسانه کړي دي چې يوه لسيزه د مخه يې تصور هم نه کيده. د ارثي او ذروي طب ونډې د لسګونو مور زېږدي ناروغيو د وختي پېژندنې، مخنيونې او درملنې کار اسانه کړی دی. مخنيویز طب د انتاني او نورو وژونکو ناروغيو شمير او ګواښ پخ کې دی.

خو د طب ودې سره سره د دې ډګر لوبغاړو او څيړونکو ته ننگونې لا هم ډېرې شوي دي. ډاکټران او روغتياپالان اوس د تاريخ له هر تير پړاو نه لا ډير د جدي او کلکو ننگونو سره مخ دي. د ټولني او وګرو توقعات او غوښتنې له طبي نړۍ نه لا ډېرې شوي دي، او د ناروغيو په درملنه کې د ډاکټرانو پاتې راتلل له هر وخت نه ډير زړونه ماتوي. خو د طبي او مسلکي ننگونو سره ډغري د دې ډګر يواځنی ستونځه نه ده. هغه څه چې نن سبا تر بل هر وخت نه ډير اړين بلل کېږي هغه د طبي اخلاقو او پت پالنه ده. په تيرو نږدې لسيزو کې نړيوال فلسفه پوهان او د طب د ډګر لوبغاړي په دې برخه کې د کار کولو اړتيا ته متوجې شوي دي. د طب او طبي تکنالوژۍ ودې د ځان سره د اخلاقي ستونځو او ننگونو يوه نړۍ راوړې ده. نننۍ ډاکټر، په ځانګړې توګه پرمختللو هيوادونو کې، د درملنې د هر ګام پورته کولو سره دې ته اړ دی چې د خپلې درملنې اخلاقي اړخونه وشنې. د طب او درملنې اخلاقي اړخ ته ډيرويدونکي پاملرنه که څه هم يو مثبت بهير ګڼل کېږي، خو ډېری وخت په ډاکټرانو باندې يو داسې بوج کېږي چې بنيادي په درملنې اغيز وشي. خو په هره توګه د طب په ډګر کې د اخلاقو مراعات اړين بلل کېږي. له بل پلوه نننۍ ټولنه ځان د نوي او پرمختللي طب دومره احسانمنه او پوروري ګڼي چې ډېری وخت له ډېرو بورونکو طبي اخلاقي نادودو او تېروتنو نه هم سترګې پټوي.

په افغانستان کې د طبي څيړنو پيماڼه هسي هم سپکه ده او د طبي اخلاقو په اړه ليکنې د نشت سره برابرې دي. دا ډيره اړينه ده چې ډاکټران د بنسټيزو طبي اخلاقو نه خبر وي چې طبي پرکټيس يې له اخلاقي پلاوه د منلو وړ وي. دلته په لاندې توګه د طبي اخلاقو بنسټونه په دې ډګر کې د کار د پيلامې په توګه وړاندې کېږي. بيلابيلو نړيوالو طبي او حقوقي مرکزونو په بيلابيلو وختونو کې ډول ډول د درملنې اخلاقي لاسوندونه خپاره کړي دي چې په دې مرکزونو کې د انساني حقوقو نړيوال اداره او د بریتانيې جنرل ميډيکل کونسل ډير څرګند دي. خو هغه څه چې په ټوله نړۍ کې د ډيرو طبي بنسټونو لخوا نه د پراخ بريده اخلاقي اړونو په توګه منل شوي دي هغه د بېوشمپ او چايلډريس Beauchamp&Childress له اړخه راپېژندل شوي د طبي اخلاقو څلور لاندې بنسټيز اړونه دي:

۱- ځانواکي Autonomy

۲- برابري Justice

۳- ښه کول Beneficence

۴- زيان نه رسول Non-maleficence

دا څلور اړونه ، که څه هم د ځني څيړونکو لخوا نه ډير ساده او تور او سپين بلل شوي دي خو په ټوله کې ډير پراخ بريده ، او د بيلابيلو کلتوري او ديني چاپېريالونو سره سمې خوري. دلته هر يو اړ په لنډو باندې سپړو.

۱- ځانواکي Autonomy

ځانواکي په دې مانا ده چې ناروغ ته بايد د خپلې ناروغۍ په درملنه او سمبالولو کې پوره واک ورکړل شي. د ناروغ هيلو او غوښتنو ته درناوی وشي، او دې ته وهڅول شي چې د خپلې ناروغۍ په درملنه کې منځنۍ ونډه ولري. په

خپله ناروغ ته بايد د ناروغۍ په اړه او د ناروغۍ د تشخيص او درملني د پايلو په باب پوره مالومات ورکړل شي، ټولې مثبتې او منفي پايلې ورپه ډاگه شي، او وروستۍ فيصله ناروغ ته پرېښودل شي.

په ختيځو هيوادونو کې د طبي کړيو تر منځ يو وران دود دا دی چې ناروغ ډېری وخت وروستۍ سرې وي چې د خپلې ناروغۍ نه خبريږي. د وژونکو ناروغيو لرونکي ته هيڅ کله د تشخيص، درملني او د ناروغۍ د پايلې په اړه نه ويل کيږي. دا هغه څه دي چې د طبي اخلاقو د لومړني اړ، يانې ځانواکۍ سره په توپير کې ده.

د ناروغ ځانواکۍ ته درناوی ايجابوي چې د درملني پيل نه د مخه ناروغ ته پوره مالومات ورکړل شي او يواځې هغه وخت درملنه پيل شي چې ناروغ خوښه ورکړي. همدا راز ناروغ بايد ده د دې پوره واک ولري چې د درملني د منلو نه ډډه وکړي خو په دې شرط چې ناروغ په ذهني لحاظ د داسې يو تصميم د نيولو جوگه وبلل شي. د درملني د منلو او نه منلو نه د مخه بايد ناروغ ته د ناروغۍ او درملني په اړه پوره مالومات په خپله ژبه وړاندې شي. د داسې گرانو طبي، لاتيڼي او عربي اصطلاحاتو او گړنو نه بايد ډډه وشي چې د ناروغ سر پرې نه خلاصيږي.

دوه داسې اکرونه دي چې د ځانواکۍ کيسه پکې ډېره مطرح ده. لومړی د ډېر عمر ناروغانو کې او دويم په هغو ناروغانو کې چې د بيرته رغيدو شونتيا يې نه وي او له ذهني لحاظه هم د دې جوگه نه وي چې د ژوندي ساتونکو درملونو او ماشينونو د درولو هيله څرگنده کړي.

د ډېر عمر ناروغان ډېری وخت د گڼو ناروغيو له کبله دومره په صحي توگه نيمگړي شوي وي چې د درملني اوږدول ورته د يو دروند پيټي په څير په اورو بار وي. دا ناروغان د زړه له کومې نه غواړي چې د زړه دريدو په مهال يې څوک په سينه باندې ټوپونه ووهي. نو له همدې کبله ده چې د دې ناروغانو وروستيو هيلو ته درناوی وشي او هڅه وشي چې د ژوند وروستۍ شيبې له درد او کړاو نه په کراره تيري کړي.

هغه ناروغان چې روغتيا يې دومره زيانمنه شوي وي چې نور يې نو د رغيدو هيله نه وي او د ژوندي ساتونکو درملونو او ماشينونو په مټ يې يوازې سا چليږي، او ماغزو يې د دې وړتيا له لاسه ورکړي وي چې د خپلې درملني د اوږدولو يا درولو په اړه تصميم ونيسي، په داسې اکرونو کې غوره تعامل دا دی چې د تجربه منو او مسئولو ډاکټرانو يوه ډله (له يو نه ډير ډاکټران چې د ناروغ په ژوند او مړينه کې يې کومه گټه نه وي) داسې يوه پريکړه وکړي چې ناروغ ته تر هرې بلې پريکړې گټوره وبلل شي.

۲- برابري Justice

په طب کې برابري په دې مانا ده چې رغبتگرو او روغتياپالانو ته په کار ده په درملنه او د روغتيايي اسانتياو په وپش کې له مناسب چلند او انصاف نه کار واخلي. که چېرې يو ډاکټر د توکم، رنگ، ژبې، هېواد، شخصي سليقي، جنس او جنسي اخلاقو په بنسټ له نورو ښه يا بده درملنه وکړي نو د برابري اړ به يې تر پښو لاندې کړی وي. د دې اړ پام کې نيول څومره چې ډاکټرانو ته اړينه ده همداسې د يو هېواد د روغتيايي څانگو چارواکو ته هم هرو مرو ده. هرو مرو دا ده چې چارواکي د هېواد بيلابيلې سيمې د روغتيايي اسانتياوو د وپش له پلوه په مور او ميره ونه وپشي. دا خبره مخ په ودې هيوادونو کې، چې روغتيايي اسانتياوې په کې د ناروغانو د شمير په تناسب لږ دي، ډېر ارزښت لري. د يوې ټولني د قشرونو تر منځ روغتيايي نابرابري ناورينونه زيږولی شي.

په پر مختللي نړۍ کې د برابري مسئلې په زړه پوري او گراني پوښتنې پيدا کړي دي. د بيلگې په توگه که يو ناروغ د سگرتو د څکاک له کبله بيا بيا د سږو په ناروغيو اخته کيږي او د ډاکټرانو د لارښوني سره سره له څکاک نه لاس نه اخلي او په روغتيايي سرچينو باندې بوج اچوي، ايا دا به د برابري د اصل سره په توپير کې نه وي چې دا ناروغ د ډاکټر د لارښوني د نه منلو له کبله بيا بيا بستر شي او د يو بل ناروغ د برخي روغتيايي خدمتونه هم وخوري؟ دا ډيري گراني اخلاقي پوښتنې دي چې فلسفيان يې په ځوابولو کې پاتې راغلي دي.

۳- ښه کول Beneficence

ډاکټر له اخلاقي پلوه په دې گمارلی دی چې د خپل ناروغ د روغتيا او ښېگڼې لپاره کار وکوي او ناروغ ته گټه ورسوي (Beneficence)

کيدای شي دا کار کله کله د ناروغ او د خپلوانو د غوښتنو او انگيرنو سره په ټکر کې وي. دلته نو بيا ډاکټر ته په کار ده چې له خپل ټولنيز مهارت نه کار واخلي او هغه څه وکوي چې ناروغ ته په گټه وي.

داسې پيښې هم راتللی شي چې ناروغ يا د کوما په حال کې وي او يا د بلې کومې ستونځې له امله د ځان په گټه د تصميم نيولو جوگه نه وي، او کيدای شي د کورنۍ او خپلوانو تصميمونه يې د ناروغ په گټه نه وي. دلته ده چې ډاکټر د ښه کولو د اخلاقو په بنسټ دې ته اړ دی چې د ناروغ او يوازې د ناروغ په گټه گام پورته کړي.

خو کله چې ډاکټر د ناروغ په گټه درمليز اقدامات کوي نو ښکاره ده چې هره درملنه د احتمالي ستونځو او رېږو سره هم ملگري وي. نو دلته د طبي اخلاقو څلورم اړ يانې زيان نه رسول Non-maleficence په کارېږي.

۴- زيان نه رسول Non-maleficence

د پاڼو شمېره: له ۲ تر ۳

د طبي اخلاقو دا وروستي ارونه ، ښه کول او زيان نه رسول، په اصل کې د يو ډېر نري انډول ساتلو ته وايي . ډاکټر باندې نه يوازي دا لازمه ده چې خپل ناروغ ته ښه ورسوي بلکې د زيان رسولو نه تر وروسي بريدې مخنيوی وکوي. داسې کول ډېرې وخت ډير دقيق غور او خيرونه غواړي. ډيرې داسې ناروغۍ شته چې درملنه يې د انسان د روغتيا يو بل اړخ ته نه رغيدونکي زيان رسولي شي. په داسې ځايونو کې بايد ډاکټر د دې دواړو ارونو پام کې نيولو ته ژوره پاملرنه وکړي . د دې اړ د پام کې نيولو ارزښت په دې بيلگه کې ښه څرگنديږي چې که چيرې يو ناروغ د ملا د يو معمولي درد سره ډاکټر ته لار شي او ډاکټر د دې درد د تشخيص لپاره ، پرته له دې چې کرارونکي درملونه وکاروي ، د ملا د ايکسري لارښونه وکړي نو ناروغ ته به يې د زيانمنونکو وړانگو يوه لويه پيمانې پرته له اړتيا نه وکړي وي، او په دې توگه به يې د زيان نه رسولو د اړ نه بريد کړی وي.

د زيان نه رسولو اړ د عامو وگړو د روغتيا ساتنې په برخه کې هم بنسټيزه ونډه لري. د ساري په توگه که چيرې يو ناروغ په داسې يوه انتاني ناروغۍ اخته وي چې نورو وگړو ته يې ليريدنه اسانه وي ، نو ډاکټر ته په کار ده چې ناروغ ته د اړينو لارښونو سربيره نور داسې مخنيویز گامونه هم واخلي چې د عامو وگړو خونديتوب ډاډمن شي.

پورته څلور اخلاقي ارونه په ډېرو روغتيايي او ټولنيزو بيلگو کې د يو بل سره په ټکر کې راځي چې راتلونکي کې به په دې اړه وليکو.

په لسگونو طبي اخلاقي مسايل شته چې يو ډاکټر ته په کار ده پرې خبر وي ، او د درملني په مهال يې په پام کې ونيسي . دا ټول مسايل او ستونځې تر ډېره بريده د پورتنيو څلورو ارونو په رڼا کې مطالعه کيدای شي.

لکه څنگه چې د مخه يادونه وشوه د څلورو اخلاقي ارونو دا تيوري له ځانه نيمگړتياوې لري خو بيا هم د يو ډاکټر لپاره د ورځني کار د اخلاقي ساتلو لپاره ښه لارښود کيدای شي. له يو ډېر لومړني طبي پروسجر نه نيولې تر پر مختللي جراحي عملياتو پورې درست طبي کړه وړه بايد په اخلاقي معيارونو باندې برابر وي. پورتنې ارونه د داسې کولو لپاره ښه لارښود دی. د درملني اخلاق البته په پورتنۍ تيوري کې نه لنديري. په راتلونکي کې به په گڼو نورو طبي اخلاقي ننگونو وغږيرو.